

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4745/2558

พนักงานอัยการจังหวัดนครสวรรค์โจทก์ นายธนศักดิ์หรือมิด แก้วศรี กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 93, ป.อ. มาตรา 340, ป.อ. มาตรา 340 ตร., ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา แต่ในชั้นพิจารณาจำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธไม่ได้ยอมรับตามคำให้การดังกล่าว คำให้การของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวจึงเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งโดยลำพังไม่ควรที่จะเชื่อเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีหรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน แต่เมื่อคำเบิกความของประจักษ์พยานโจทก์ขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ 2 การตรวจยึดของกลางก็ยังไม่พยานเพียงพอให้รับฟังได้ว่าการที่สามารถยึดของกลางได้เพราะเหตุที่ทราบจากจำเลยที่ 2 ส่วนคำเบิกความของพนักงานสอบสวนก็เป็นผู้สอบสวนคำรับสารภาพนั่นเอง พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ด้วย นอกจาก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพาอาวุธปืนตาม ป.อ. มาตรา 371 แล้ว โจทก์ยังฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ฐานพาอาวุธตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ด้วย ซึ่งมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์" ข้อที่โจทก์บรรยายฟ้องเป็นการบรรยายฟ้ององค์ประกอบความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ การพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต หากเป็นกรณีต้องมีติดตัวเนื่องจากมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์แล้ว การพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะไม่มีความผิด ส่วนความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะตาม ป.อ. มาตรา 371 นั้น มาตราบัญญัติว่า "ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร...ต้องระวางโทษ..." การพาอาวุธที่จะเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 371 ต่อเมื่อไม่มีเหตุสมควรอันเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความผิดดังกล่าว จึงแตกต่างจากองค์ประกอบความผิดฐานพาอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ดังกล่าวข้างต้น การที่โจทก์บรรยายฟ้องโดยระบุองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ไม่อาจถือได้ว่าได้บรรยายฟ้อง องค์ประกอบความผิดฐานพาอาวุธตาม ป.อ. มาตรา 371 ด้วย ฟ้องของโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องถึงองค์ประกอบความผิดฐานพาอาวุธตาม ป.อ. มาตรา 371 จึงไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ในความผิดดังกล่าวโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91, 93, 340, 340 ตร., 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด

ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ให้เพิ่มโทษจำเลยที่ 2 กับรับอาวุธปืน เครื่องซ็อตไฟฟ้าและเสื้อกั๊กคล้ายเสื้อเกราะกันกระสุนของกลาง จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ และจำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ก่อนสืบพยาน จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ขอลองคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตี, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบ

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธปืนและใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป จำคุกคนละ 19 ปี ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 1 ปี ส่วนความผิดฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน รวมจำคุกคนละ 20 ปี 6 เดือน เพิ่มโทษจำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 กึ่งหนึ่ง เป็นจำคุก 30 ปี 9 เดือน จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 10 ปี 3 เดือน คำรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 20 ปี 6 เดือน รับของกลาง จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานร่วมกันพาอาวุธปืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 คงให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ในความผิดฐานร่วมกันพาอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ รวมโทษทุกกระทงและลดโทษคนละกึ่งหนึ่งแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 คนละ 10 ปี 3 เดือน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติได้ในชั้นนี้ว่า นายปิยะ ผู้เสียหายขับรถกระบะยี่ห้อฮิอุซุ หมายเลขทะเบียน บล 3084 นครสวรรค์ โดยมีนางสาวสุภาพรรณ ภริยาของผู้เสียหายกับลูกจ้างที่ทำงานอยู่กับผู้เสียหายนั่งโดยสารไปด้วย ไปจอดที่ถนนริมเขื่อนหน้าโรงสูบน้ำ ตรงข้ามศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดนครสวรรค์ ขณะภริยาของผู้เสียหายกับลูกจ้างของผู้เสียหายลงจากรถ ส่วนผู้เสียหายไปนั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับ มีรถยนต์สี่ล้อยี่ห้อฮอนด้า หมายเลขทะเบียน กค 89 ประจวบคีรีขันธ์ ขับมาจอดขวางที่หน้ารถของผู้เสียหาย มีคนร้ายหลายคนลงมาจากรถ คนร้ายคนหนึ่งถืออาวุธปืนลูกซองยาวคนร้ายคนหนึ่งมาขึ้นคุมเชิงที่หน้ารถผู้เสียหาย และคนร้ายอีกคนเดินมาที่ด้านหลังรถแสดงตนเป็นเจ้าพนักงาน ตำรวจขอตรวจปัสสาวะและขอดูบัตรประจำตัวประชาชนของผู้เสียหายกับพวก จากนั้นคนร้ายที่ถืออาวุธปืนเข้ามานั่งในรถผู้เสียหายตรงที่คนขับแล้วใช้อาวุธปืนชี้ให้ผู้เสียหายลงจากรถแล้วขับรถของผู้เสียหายออกไปทันที ส่วนคนร้ายที่เหลือพากันไปขึ้นรถยนต์ที่ขับจอดขวางไว้แล้วขับหลบหนีไปทางเดียวกัน ผู้เสียหายกับพวกจึงพากันไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองนครสวรรค์ ต่อมาพนักงานสอบสวนได้แจ้งจากสถานีตำรวจภูธรบางละมุง จังหวัดชลบุรี ว่าได้ตรวจยึดรถกระบะมีลักษณะคล้ายรถที่ถูกลักไปเนื่องจากมีผู้มาเสนอขาย จึงให้สายลับล่อซื้อ เมื่อถึงเวลานัดหมายจำเลยที่ 1 ขับรถกระบะคันที่ตรวจยึดมาขายแต่ไม่สามารถ

แสดงเอกสารการครอบครองรถได้ พันตำรวจโทหมายกับผู้เสียหายจึงพากันเดินทางไปตรวจดูรถ ผู้เสียหายยืนยันว่ารถกระบะคันดังกล่าวเป็นของตน เจ้าพนักงานตำรวจจึงแจ้งข้อกล่าวหาว่า จำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันปล้นทรัพย์ นอกจากนี้ยังได้ตรวจยึดเครื่องซ็อตไฟฟ้าและเสื้อกั๊กคล้าย เสื้อเกราะกันกระสุนได้ที่บ้านของจำเลยที่ 1 และยึดได้อุปกรณ์เครื่องเสียงที่รื้อออกไปจากรถได้ที่ บ้านของจำเลยที่ 3 ซึ่งอยู่ที่อำเภอบางละมุง จากนั้นจึงขอหมายจับจำเลยทั้งสี่และจับกุมจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 วันต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 4 ได้พร้อมยึดรถยนต์ฮอนด้าสีดำ หมายเลขทะเบียน กค 89 ประจวบคีรีขันธ์ และอาวุธปืนลูกซอง 1 กระบอกพร้อมกระสุน ซึ่งจำเลยที่ 4 นำไปซุกซ่อนไว้ที่จังหวัดชัยนาท ตรวจยึดเอกสารและบัญชีของกลางคดีอาญา คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 รับฟังเป็นยุติ ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยไม่มีคู่ความอุทธรณ์คัดค้านว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์โดยมีหรือใช้อาวุธปืน โดยใช้ ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นการจับกุม กับร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่อง กระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือ ทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของโจทก์ประการแรกมีว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีพยานซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุ ขณะจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันปล้นรถกระบะของ ผู้เสียหายไปมาเบิกความ 2 ปาก คือ ผู้เสียหายและนางสาวสุภาพรรณ ภริยาของผู้เสียหาย พยาน โจทก์ทั้งสองปากดังกล่าวเบิกความได้ความว่า เมื่อรถยนต์ฮอนด้าสีดำของคนร้ายขับมาจอด ขวางหน้ารถกระบะของผู้เสียหายแล้วเห็นคนร้ายเพียง 3 คน ลงจากรถและไม่ทราบว่าจะมีคนร้าย อื่นยังนั่งอยู่ในรถยนต์อีกหรือไม่ คนร้ายที่ลงจากรถมีจำเลยที่ 4 ถืออาวุธปืนลูกซองเดินมาที่หน้า รถของผู้เสียหาย จำเลยที่ 1 แต่งกายคล้ายตำรวจเดินมาทางด้านหลังรถ และจำเลยที่ 3 มายืน คุมเชิงที่บริเวณหน้ารถ ส่วนจำเลยที่ 2 ไม่เห็นในที่เกิดเหตุ แม้ตามคำให้การในชั้นสอบสวนของ ผู้เสียหายและของนางสาวสุภาพรรณปรากฏว่าพยานทั้งสองปากได้ให้การยืนยันว่า คนร้ายมี 4 คน จำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ลงจากรถยนต์มายืนกุมเชิงที่หน้ารถกระบะของผู้เสียหายก็ตาม แต่การ ให้การของพยานโจทก์ทั้งสองปากได้ให้การเป็นครั้งที่สอง หลังจากเกิดเหตุและหลังจากที่ เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสี่ได้แล้ว ซึ่งพยานโจทก์ปากนางสาวสุภาพรรณเบิกความตอบ ทนายจำเลยทั้งสี่ถามค้านว่า เหตุที่ให้การไว้ตามคำให้การในชั้นสอบสวนว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนยืน คุมเชิงอยู่หน้ารถกระบะของผู้เสียหายนั้น เนื่องจากพนักงานสอบสวนแจ้งให้พยานทราบ ซึ่ง สอดคล้องกับคำให้การของพันตำรวจโทสุพจน์ พนักงานสอบสวนที่เบิกความตอบทนายจำเลยทั้งสี่ ถามค้านว่า ตามบันทึกคำให้การ ซึ่งเป็นคำให้การเพิ่มเติมนั้น ผู้เสียหายน่าจะทราบเหตุการณ์จาก เจ้าพนักงานตำรวจที่สถานีตำรวจภูธรบางละมุง และเมื่อพิจารณาคำให้การของพยานทั้งสองปาก ในชั้นสอบสวนครั้งแรกซึ่งให้การไว้ในวันเกิดเหตุแล้ว พยานให้การยืนยันว่าคนร้ายมีเพียง 3 คน และให้การเกี่ยวกับพฤติการณ์ของคนร้ายทั้ง 3 คนไว้ด้วย เห็นว่า การที่พยานโจทก์ทั้งสองปากได้ ให้การดังกล่าวในเวลาใกล้เคียงกับเวลาเกิดเหตุ จึงน่าเชื่อว่าการไปตามความจริงให้รับฟังได้ ยิ่งกว่าที่ให้การเพิ่มเติมในเวลาต่อมา และตามทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏเหตุที่ทำให้พยาน โจทก์ดังกล่าวไม่เบิกความตามที่ได้ให้การเพิ่มเติมไว้ในชั้นสอบสวน ที่โจทก์ฎีกาว่า พยานโจทก์ ทั้งสองปากดังกล่าวเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ 2 จึงยังรับฟังไม่ได้ แม้จะฟังข้อเท็จจริงตามที่ โจทก์อ้างว่าจำเลยที่ 2 ร่วมเดินทางไปกับจำเลยที่ 1 และที่ 3 นำเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจยึด ของกลาง แต่พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาก็ไม่ได้ความชัดว่า จำเลยที่ 2 เกี่ยวข้องกับของกลาง

ดังกล่าวและนำอย่างไร ในการนำซึ่งก็นำซึ่งร่วมกับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ซึ่งของกลางที่ไปตรวจยึดก็อยู่ที่บ้านของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ที่จังหวัดชลบุรี พฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 จึงยังไม่พอให้รับฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ด้วย ดังที่โจทก์ฎีกา ส่วนข้อที่โจทก์ฎีกาว่า ในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา และแม้คำให้การดังกล่าวเป็นพยานบอกเล่าก็รับฟังประกอบคำเบิกความของผู้เสียหายซึ่งเป็นประจักษ์พยาน คำเบิกความของเจ้าพนักงานตำรวจที่จำเลยที่ 2 นำไปตรวจยึดของกลางและคำเบิกความของพนักงานสอบสวนลงโทษจำเลยที่ 2 ได้นั้น เห็นว่า ในชั้นพิจารณาจำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธไม่ได้ยอมรับตามคำให้การดังกล่าว คำให้การของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวจึงเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งโดยลำพังไม่ควรที่จะเชื่อเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีหรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน แต่เมื่อคำเบิกความของประจักษ์พยานโจทก์ซึ่งได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ 2 การตรวจยึดของกลางก็ยังไม่พอน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังได้ว่าการที่สามารถยึดของกลางได้เพราะเหตุที่ทราบจากจำเลยที่ 2 ส่วนคำเบิกความของพนักงานสอบสวนก็เป็นผู้สอบสวนคำรับสารภาพนั่นเอง พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 2 ไม่ได้ร่วมกระทำความผิดตามฟ้องและพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยฎีกาของโจทก์ประการต่อไปว่า โจทก์บรรยายฟ้องความผิดฐานพาอาวุธ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ครอบงำประกอบความผิดแล้วหรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า โจทก์ได้บรรยายฟ้องไว้แล้วว่า "โดยไม่ได้รับอนุญาตให้มี อาวุธปืนติดตัวและโดยไม่มีเหตุอันจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์" จึงมีคำว่า "ไม่มีเหตุสมควร" อันเป็นองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 รวมอยู่กับองค์ประกอบความผิดฐานพาอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 นั้น เห็นว่า นอกจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพาอาวุธปืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 แล้ว โจทก์ยังฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ฐานพาอาวุธตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ด้วย ซึ่งมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์" ข้อที่โจทก์บรรยายฟ้องตามที่โจทก์ฎีกาอ้างมาดังกล่าวเป็นการบรรยายฟ้ององค์ประกอบความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ การพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต หากเป็นกรณีต้องมีติดตัวเนื่องจากมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์แล้ว การพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะไม่เป็นความผิด ส่วนความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 นั้น มาตรานี้บัญญัติว่า "ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร...ต้องระวางโทษ..." จะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ต่อเมื่อไม่มีเหตุสมควรอันเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความผิดดังกล่าว จึงแตกต่างจากองค์ประกอบความผิดฐานพาอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ดังกล่าวข้างต้น การที่โจทก์บรรยายฟ้องโดยระบอบองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ไม่อาจถือได้ว่าได้บรรยายฟ้ององค์ประกอบความผิดฐานพาอาวุธตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่ได้
บรรยายฟ้องถึงองค์ประกอบความผิดฐานพาอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 จึงไม่
อาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 และพิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดดังกล่าวนั้น
ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

ประสิทธิ์ สนามชวด · อนันต์ วงษ์ประภารัตน์ · รัชยา สัตยาบัน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/4745/2558>